

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 lutego 2014 roku w sprawie z powództwa T. D. przeciwko Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu w Ł. o zadośćuczynienie Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo, zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.400 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu, przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. R. kwotę 2.952 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej powodowi z urzędu oraz odstąpił od obciążenia powoda nie uiszczonymi kosztami sądowymi.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł powód, skarżąc je w całości i zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. przepisu art. 233 k.p.c. i art. 230 k.p.c. w zw. z art. 448, w zw. z art. 23 k.c. i art. 24 k.c. poprzez przyjęcie, że warunki bytowe, w jakich powód przebywał, nie naruszały jego dóbr osobistych. W kontekście tek sformułowanego zarzutu apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty dochodzonej pozwem wraz z kosztami procesu, zaś ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Na terminie rozprawy apelacyjnej w dniu 7 listopada 2014 r. pełnomocnik powoda poparł apelację, natomiast pełnomocnik pozwanego wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu w całości.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia, a w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w treści niniejszego uzasadnienia.

Kwestionując rozstrzygnięcie Sądu I instancji, wedle którego zgłoszone przez powoda roszczenie o zadośćuczynienie za naruszenie jego dóbr osobistych wskutek przebywania w niedogrzejanej i niedoświetlonej celi, bez odpowiednio wydzielonej części sanitarnej, a przez pewien czas wraz z osobą cierpiącą na wszawicę, nie podlega uwzględnieniu, apelujący zgłosił jedynie zarzuty wymierzone przeciwko ocenie dowodów dokonanej przez Sąd I instancji.

Odnosząc się do podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. należy wskazać, że w myśl powołanego przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność

i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych

praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, że - wbrew twierdzeniom apelującego - w okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 k.p.c. Sąd ten poczynił swoje ustalenia faktyczne na podstawie całokształtu zgromadzonych w toku postępowania dowodów, tj. przedłożonych dokumentów, których wiarygodność i moc dowodowa nie była kwestionowana oraz zeznań świadków i powoda. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś podniesione w tym zakresie w apelacji zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nie obciążonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Reasumując ten fragment rozważań Sąd Okręgowy stwierdza, że dokonana przez Sąd I instancji ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie została dokonana w sposób prawidłowy, nie wykraczała poza granice swobodnej oceny dowodów.

Sąd Okręgowy podziela również ocenę prawną dochodzonego roszczenia dokonaną przez Sąd Rejonowy, zarówno co do przyjętej podstawy prawnej oceny jego zasadności, jak i wyników tej oceny. Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że podstawą prawną oceny zasadności roszczenia objętego pozwem winien być art. 417 k.c. w zw. z art. 23 k.c., art. 24 k.c. i art. 448 k.c.

Trafnie wskazał Sąd Rejonowy, że w okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy powód w żaden sposób nie wykazał aby, rzekomo nieodpowiednie warunki panujące we wskazanej w pozwie jednostce penitencjarnej – Areszcie Śledczym w Ł. wpłynęły ujemnie na jego zdrowie fizyczne i psychiczne. Tym samym powód nie wykazał, aby zaistniały, przewidziane w art. 417 § 1 k.c. przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa, a mianowicie: aby doszło do bezprawności działania pozwanego, z którym w adekwatnym związku przyczynowym pozostawałaby doznana przez powoda szkoda.

Z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych wynika, że skarżący w czasie swojego pobytu w Areszcie Śledczym w Ł. nie przebywał w warunkach przeludnienia. W każdej z cel, w których powód był osadzony powierzchnia przypadająca na jedną przebywającą tam osobę wynosiła nie mniej niż 3 m². Warunki lokalowe w przedmiotowej jednostce penitencjarnej (w tym wyposażenie w niezbędny sprzęt kwaterunkowy) oraz organizacja pobytu osób osadzonych odpowiadają wymogom wynikającym z przepisów prawa.

W odniesieniu zaś do podniesionego w pozwie faktu przebywania w jednej celi wraz z osobą cierpiącą na wszawicę, Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, zgodnie z którym nie można mówić o naruszeniu przez to dóbr osobistych powoda skoro reakcja administracji jednostki penitencjarnej na ten fakt była natychmiastowa (poddano tę osobę niezbędnym zabiegom higienicznym), a żaden ze współosadzonych w celi, w tym także powód, nie zarazili się wszawicą.

Mając na uwadze powyższe, a także fakt, że w postępowaniu apelacyjnym nie ujawniono okoliczności, które Sąd drugiej instancji winien wziąć pod uwagę z urzędu, apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c.

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. § 11 ust. 1 pkt 25 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013. poz. 461) Sąd Okręgowy zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Na podstawie § 11 ust. 1 pkt 25 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 i § 2 ust. 3 powołanego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. Sąd Okręgowy przyznał adw. P. R. tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną

udzieloną z urzędu powodowi w postępowaniu apelacyjnym kwotę 73,80 zł i nakazał jej wypłacenie ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi.